

Sygn. akt V KK 135/12

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2012 r.,

sprawy D. M.

oskarżonego z art. 160 § 1 kk i innych

z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

J. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 15 grudnia 2011 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego z dnia 14

czerwca 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżyciela posiłkowego J. J.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 15 grudnia 2011 r., oskarżony D. M. został prawomocnie uniewinniony od zarzutu popełnienia przestępstwa

wyczerpującego znamiona art. 160 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. J., który zaskarżył orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonego D. M.

Autor kasacji wyrokowi zarzucił:

-rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie błędną wykładnię art. 160 § 1 1 k.k. polegającą na wyrażeniu poglądu, iż działania i czynności bezspornie podejmowane przez oskarżonego D. M. nie dają podstaw do uznania go winnym narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo, co skutkowało w konsekwencji spowodowaniem obrażeń ciała pokrzywdzonego J. J. oraz trwałym i całkowitym jego kalectwem, podczas gdy działania tego oskarżonego w pełni wyczerpują znamiona zarzucanych mu przestępstw i pozostają w bezpośrednim adekwatnym związku przyczynowo – skutkowym;

-rażącą obrazę prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 437 § 1 k.p.k. poprzez błędne rozstrzygnięcie polegające na orzeczeniu zarówno zmiany jak i uchylenia orzeczenia, gdyż ustawa procesowa nie przewiduje orzeczenia instancji odwoławczej, w którym utrzymuje się w mocy zaskarżone orzeczenie z jednoczesną jego zmianą.

Podnosząc powyższe zarzuty, pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że kasacja należy do środków zaskarżenia o nadzwyczajnym charakterze, uzupełniającym jedynie system kontroli odwoławczej. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia tą drogą możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Wprawdzie autor kasacji wskazuje na rażące naruszenie prawa materialnego i procesowego, jednocześnie jednak pod pozorem rażącej obrazę prawa kwestionuje poczynione w sprawie ustalenia faktyczne.

Powyższe odnieść należy w szczególności do stawianego w kasacji zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art. 160 § 1 k.k. Odnosząc się do tego zarzutu, przypomnieć trzeba, że podniesienie zarzutu obrazy prawa materialnego musi być połączone z akceptacją dotychczasowych ustaleń faktycznych. Sama istota obrazy prawa materialnego sprowadza się bowiem do wadliwej subsumcji normy prawnej do niespornego stanu faktycznego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 lipca 2006 r., V KK 138/06, LEX nr 188367).

Tymczasem w tej sprawie pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, przedstawiając zarzuty rażącego naruszenia prawa materialnego, wyraźnie podważa ocenę dowodów i dokonane na jej podstawie ustalenie Sądu odwoławczego, że działania i czynności podejmowane przez oskarżonego D. M. nie dały podstaw do uznania go winnym narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo, w sytuacji, gdy zdaniem skarżącego działania tego oskarżonego w pełni wyczerpują znamiona zarzucanych mu przestępstw i pozostają w bezpośrednim związku przyczynowo – skutkowym. Tym samym autor kasacji w istocie podnosi niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd odwoławczy słusznie wskazuje, że w niniejszej sprawie należy wyodrębnić dwie sytuacje, które nastąpiły niezależnie od siebie i tylko jedna z nich doprowadziła do powstania obrażeń u pokrzywdzonego, a druga stanowiła o naruszeniu obowiązków z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, które to naruszenie doprowadziło jedynie do narażenia pracowników, przy czym do narażenia wszystkich pracowników, a nie tylko J. J.

Akceptując w pełni, prezentowaną w uzasadnieniu orzeczenia Sądu odwoławczego wnikliwą i szczegółową argumentację decyzji o uniewinnieniu D. M. i dokonaną ocenę dowodów w tym zakresie, nie ma potrzeby jej przytaczania w niniejszym uzasadnieniu (vide s. 13-17 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S.).

Całkowicie niezrozumiałym jawi się zarzut obrazy art. 437 § k.p.k., który to przepis określa rodzaj orzeczeń sądu odwoławczego. O jego naruszeniu można mówić tylko wtedy, gdy ustawa wyraźnie ogranicza możliwość wydania określonego orzeczenia. Sąd odwoławczy, zmieniając wyrok w granicach zaskarżenia, ma obowiązek zawrzeć rozstrzygnięcie o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r.,

sygn. akt I KZP 25/10). Natomiast, orzekając odmiennie co do istoty, był wręcz zobowiązany do uchylecia rozstrzygnięcia o środku karnym.

Podsumowując, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.